

Arrest

nr. 148 396 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die *loco* advocaat J. HAUSPIE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 12 januari 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2009 werd ingediend door :

*T., M. (R.R.: ...)
nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich er dus niet langer op beroepen.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft - betrokkene zou vlot Frans spreken, is werkwillig, heeft een vrienden-en een kennissenkring opgebouwd en legt getuigenverklaringen voor - dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2005 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene haalt aan dat hij lid is van een grote familie waarvan de meeste leden de Belgische nationaliteit hebben, maar verklaart niet waarom dit element op zich een reden tot regularisatie zou vormen. Bovendien toont betrokkene de verwantschapsbanden niet aan. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft immers geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

De advocate van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënt zijn dossier wenst te verdedigen voor de consultatieve commissie, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.”

Voornoemde beslissing wordt op 31 januari 2012 ter kennis gebracht aan verzoeker.

1.2. Op 12 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voornoemde beslissing wordt op 31 januari 2012 ter kennis gebracht aan verzoeker.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker aan dat de bevoegdheid werd overschreden en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het principe van juridische zekerheid, de voorzichtigheid, het gewettigd vertrouwen en *fair play*, het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

“ENIG Middel :

Overschrijden van bevoegdheid; schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Onredelijkheid van de genomen beslissing: gebrek aan evenredigheid

Schenden van het principe van juridische zekerheid, voorzichtigheid

Op grond van de verschillende aangehaalde elementen moet worden besloten dat de verwerende partij op onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Schending van het principe van gewettigd vertrouwen en van fair-ply

Enerzijds wordt gesteld dat de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9 bis van de vreemdelingenwet door de Raad van State werden vernietigd op 11 december 2009, niet langer van toepassing zijn aangezien ze door de Raad van State werden verworpen.

Maar de voormalige Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de Heer Melchior Wathelet, heeft zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie te blijven toepassen.

Met het aantreden van de nieuwe Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid Mevrouw Maggy De Blok moet men vast stellen dat binnen de Dienst Vreemdelingenzaken met twee maten en twee gewichten wordt gewerkt : in een aantal dossiers wordt nog steeds toepassing gemaakt van de instructie, meer bepaald op de criteria 2.8.B, daar waar in andere totaal gelijke dossiers een negatieve beslissing wordt genomen met mededeling dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd.

Hoe kan worden verantwoord dat een grote groep mensen gedurende de jaren 2010, en 2011 een verblijfsvergunning werd toegekend op grond van de voorwaarden bevat in de instructie van 17 juli 2009 - het gaat hier over duizenden mensen - daar waar personen worden afgewezen die het 'ongeluk' hebben gehad dat hun dossier later werd behandeld, maar die volledig voldoen aan de voorwaarden gesteld in die instructie.

Reeds eerder heeft deze Rechtbank beslist dat de erkenning van een verblijfsrecht niet afhankelijk kan zijn van een onvoorziene voorwaarde noch van de goodwill van de administratie noch van de snelheid waarmee deze dossiers behandelt.

In een gelijklopende problematiek heeft de RvV beslist in zijn arrest van 28 mei 2010, nr. 44.247 : "Annulation. Selon l'art. 10 § 1er de la Directive 2004/3 8/CE, la carte de séjour ne fait que constater le droit de séjour du membre de la famille du citoyen de PUE. Le Conseil estime que pour le membre de la famille d'un citoyen UE qui bénéficie d'un droit de séjour, la reconnaissance de celui-ci présente un caractère déclaratif. L'étranger est censé bénéficier de ce droit depuis le moment de la demande de reconnaissance de ce droit et non à partir du moment de la décision de reconnaissance de ce droit ou de la délivrance de la carte de séjour. »

In arrest nr. 39.369 van 25.02.2010 had de RvV ook reeds benadrukt dat een toekenning van een verblijfsvergunning niet kan afhangen van het toeval noch van de snelheid waarmee de administratie sommige dossiers afhandelt.

Dit gaat trouwens in tegen de principes van het gewettigd vertrouwen en van de fair-play.

In een rechtsstaat mag de burger verwachten dat de overheid het gegeven woord nakomt en dat ze niet van politiek verandert volgens de stemming van het ogenblik. De rechtzoekende moet er kunnen op vertrouwen dat de overheid een stabiele houding aanneemt Zie ook de arresten van de RvV van 18 maart 2010, nr. 40.383 en van 25 november 2009 nr. Bovendien is het volledig onlogisch dat een eerste maal toepassing werd gemaakt van de voormelde instructie zoals blijkt uit de negatieve beslissing van 16.11.2010 waartegen een beroep tot vernietiging werd ingediend, maar dan een nieuwe beslissing wordt betekend die de voormalige instructie van 19.07.2009 negeert.

Trouwens concludant vol doet aan de voorwaarden van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 aangezien hij de drie cumulatieve voorwaarden vervult :

- een goede lokale verankering en breed sociaal netwerk hebben :

Verzoeker heeft een heel nauwe band met zijn broer O. T. en zijn gezin, die gedomicilieerd is te (...) (niet toevallig de straat waar de sprl P. gevestigd is, waar verzoeker zijn tramabonnement koopt).

Zijn andere broer A. T., waarbij hij verblijft, woont te (...) in de (...).

Beiden hebben de Belgische nationaliteit, zijn regelmatig aan het werk en hebben een hecht gezin.

In het neergelegde dossier was er een stuk 10 waaruit de steun blijkt van talrijke vrienden en kennissen. Verzoeker heeft dus meer dan redelijk zijn lokale verankering aangetoond.

- zijn integratiewil wordt bevestigd door zijn wil om te werken :

hij had een arbeidscontract mee gedeeld, voorgesteld door C. B.; dit contract beantwoordde aan gestelde voorwaarden : het was van onbepaalde duur en het minimumloon van 1400 € werd overeen gekomen.

Gezien zijn opleiding tot soudeur, zal er voor verzoeker trouwens geen enkel probleem zijn om werk te vinden; nu reeds wordt hem werk aangeboden, maar hij kan op de vragen niet ingaan gezien het gebrek aan verblijfsvergunning.

- een van de landstalen kennen : verzoeker spreekt goed Frans en heeft noties van het Nederlands

Men kan dus besluiten dat verzoeker beantwoordt aan de voorwaarden gesteld door art. 9bis van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker vraagt niet aan de Raad om zijn oordeel in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Wel heeft de Raad de bevoegdheid om de beslissing marginaal te toetsen : nl. of de overheid in casu de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van zijn beslissing uitgaande de juiste feitelijke gegevens , of die correct zijn beoordeeld en of deze overheidsinstantie niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (zie RvV 25 juli 2008,14452).

In casu de regularisatie weigeren aan een persoon die sedert 2004 in België verblijft tot nu, met een klein interval van enkele weken, daar waar deze persoon verder beantwoordt aan alle voorwaarden van lokale verankering, werkwilgheid enz, is een onredelijke beslissing.

De verhouding tussen de motieven en het dispositief zijn disproportioneel.

Om deze redenen vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te niet te doen."

3.2. Waar verzoeker kritiek uit op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De Raad wijst er in dit kader ook op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn betoog opbouwt rond de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De Raad dient dienaangaande op te merken dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Gelet op voorgaande bespreking wordt in de bestreden beslissing dan ook correct gesteld dat voornoemde instructie van 19 juli 2009 *“vernietigd werd door de Raad van State”* en dat bijgevolg *“de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)”*. De Raad kan deze motivering dan ook niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

Het betoog van verzoeker dat de voormalige staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich zou hebben geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie te blijven toepassen en dat het volledig onlogisch zou zijn dat een eerste maal toepassing werd gemaakt van de voormelde instructie zoals blijkt uit de negatieve beslissing van 16 november 2010 waartegen een beroep tot vernietiging werd ingediend, maar dan een nieuwe beslissing wordt betekend die de voormelde instructie negeert, doen aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient

trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "*integraal is vernietigd*" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Waar verzoeker betoogt dat met het aantreden van de nieuwe staatssecretaris men moet vaststellen dat binnen de Dienst Vreemdelingenzaken met twee maten en twee gewichten zou worden gewerkt; dat in een aantal dossiers nog steeds toepassing zou worden gemaakt van de instructie, meer bepaald op de criteria 2.8.B, daar waar in andere totaal gelijke dossiers een negatieve beslissing zou worden genomen met mededeling dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd; dat een grote groep mensen gedurende de jaren 2010 en 2011 een verblijfsvergunning werd toegekend op grond van de voorwaarden uit de instructie van 17 juli 2009 daar waar personen worden afgewezen die 'het ongeluk' hebben gehad dat hun dossier later werd behandeld, maar die volledig zouden voldoen aan de voorwaarden gesteld in voornoemde instructie en dat de erkenning van een verblijfsrecht niet afhankelijk kan zijn van een onvoorziene voorwaarde noch van de goodwill van de administratie noch van de snelheid waarmee deze dossiers worden behandeld, staft verzoeker zijn betoog niet en wijst de Raad erop dat het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 niet impliceert dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

In de mate dat verzoeker een schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, blijkt dit evenmin, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoeker beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden zou hebben om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Waar verzoeker de schending van het gewettigd vertrouwen en de fair play aanvoert, voert hij in wezen de schending aan van het vertrouwensbeginsel. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (*cf.* RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (*cf.* Cass. 12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van verzoeker inzake de schending van het gewettigd vertrouwen en van de fair play is bijgevolg niet dienstig. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ook de schending van juridische zekerheid of het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

In de mate dat verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht en verwijst naar de 'voorzichtigheid', wijst de Raad er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont, mede gelet op het hogervermelde aangaande de vernietigde instructie, met zijn algemeen betoog niet aan dat verweerder onterecht heeft nagelaten enig door hem aangevoerd dienstig gegeven in aanmerking te nemen, noch dat niet op basis van een correcte feitenvinding tot de conclusie is gekomen, noch dat de bestreden beslissing niet degelijk werd voorbereid, noch dat de bestreden

beslissing kennelijk onredelijk is genomen. Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht of voorzichtigheid wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat verzoeker een schending van het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. Boes, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt. Verzoeker brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker waar hij verwijst naar de voorwaarden van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en de drie cumulatieve voorwaarden betoogt dat de criteria van de vernietigde instructie waarop hij zich beriep alsnog op hem hadden moeten worden toegepast en verweerder had moeten motiveren of hij al dan niet onder deze instructie valt, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur op grond van deze beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat verzoeker zich immers niet kan beroepen op voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelwijze van het bestuur te vereisen.

Waar verzoeker elementen herhaalt en aangeeft dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing, meent dat de door hem aangehaalde argumenten ten onrechte niet in aanmerking werden genomen en stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, geeft verzoeker aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. Ook een schending van de door de verzoeker aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde en aangevoerde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Zo betreft het geciteerde arrest het verblijf van een familielid van een EU-burger.

Ter terechtzitting verwijst de advocaat van verzoeker naar het arrest van de Raad van State nr. 227.899 en betoogt dat deze rechtspraak wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad herhaalt echter dat de verwijzing naar de rechtspraak niet dienstig is aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

De Raad wijst er tot slot op dat, luidens artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In casu voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur zonder aan te duiden welk beginsel van behoorlijk bestuur hij, naast het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het principe van juridische zekerheid, de voorzichtigheid, het gewettigd vertrouwen en fair play, het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel, voor het overige geschonden acht. Er ontbreekt bijgevolg een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPs,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPs